Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

27 februarie 2015*

„Acces la documente — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Memorii depuse de Republica Austria în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în fața Curții — Refuzarea accesului”

În cauza T-188/12,

Patrick Breyer, cu domiciliul în Wald-Michelbach (Germania), reprezentat de M. Starostik, avocat,

reclamant,

susținut de

Republica Finlanda, reprezentată de J. Heliskoski și de S. Hartikainen, în calitate de agenți,

și de

Regatul Suediei, reprezentat inițial de A. Falk, de C. Meyer-Seitz, de C. Stege, de S. Johannesson, de U. Persson, de K. Ahlstrand-Oxhamre și de H. Karlsson și ulterior de A. Falk, de C. Meyer-Seitz, de U. Persson, de L. Swedenborg, de N. Otte Widgren, de E. Karlsson și de F. Sjövall, în calitate de agenți,

intervenient,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de P. Costa de Oliveira și de H. Krämer și ulterior de H. Krämer și de M. Konstantinidis, în calitate de agenți, asistați inițial de A. Krämer și de R. Van der Hout și ulterior de R. Van der Hout, avocați,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare, pe de o parte, a Deciziei Comisiei din 16 martie 2012 prin care a fost respinsă o cerere formulată de reclamant în vederea obținerii accesului la avizul juridic al acesteia referitor la Directiva 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele publice de comunicații și de modificare a Directivei 2002/58/CE (JO L 105, p. 54, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63) și, pe de altă parte, a Deciziei Comisiei din 3 aprilie 2012 prin care se refuză reclamantului accesul integral la documentele privind transpunerea Directivei 2006/24 de către Republica Austria și la documentele aferente cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 iulie 2010, Comisia/Austria (C-189/09, EU:C:2010:455), în măsura în care, în ceea ce privește această din urmă decizie, a fost refuzat accesul la memoriile depuse de Republica Austria în cadrul acelei cauze,

* Limba de procedură: germana.

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Gervasoni și L. Madise (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 septembrie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Potrivit articolului 15 alineatul (3) primul și al patrulea paragraf TFUE:

„Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică, care are reședința sau sediul statutar într-un stat membru, are drept de acces la documentele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, indiferent de suportul pe care se află aceste documente, sub rezerva principiilor și condițiilor care vor fi stabilite în conformitate cu prezentul alineat.

[…]

Dispozițiile prezentului alineat se aplică Curții de Justiție a Uniunii Europene, Băncii Centrale Europene și Băncii Europene de Investiții numai în cazul în care exercită funcții administrative.”

2 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) are ca obiect definirea principiilor, condițiilor și limitelor dreptului de acces la documentele Consiliului Uniunii Europene, ale Parlamentului European și ale Comisiei Europene, prevăzut la articolul 15 TFUE.

3 Sub titlul „Beneficiarii și domeniul de aplicare”, articolul 2 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[…]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.”

4 Articolul 3 din Regulamentul nr. 1049/2001 definește noțiunile „document” și „terț” după cum urmează:

„(a) prin «document» se înțelege orice conținut, indiferent de suport (scris pe hârtie sau stocat sub formă electronică, înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală) privind un subiect referitor la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției;

(b) prin «terț» se înțelege orice persoană fizică sau juridică ori entitate exterioară instituției în cauză, inclusiv statele membre, celelalte instituții și organisme comunitare sau necomunitare și țările terțe."

5 Sub titlul „Excepții", articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede, printre altele, la alineatele (2) și (5):

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

— […]

— procedurilor judiciare și consultanței juridice;

— […]

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea informațiilor în cauză.

[…]

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil."

Istoricul cauzei

6 Prin scrisoarea din 30 martie 2011, reclamantul, Patrick Breyer, a sesizat Comisia Europeană cu o cerere de acces la documente, în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul nr. 1049/2001.

7 Documentele solicitate priveau proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate, în anul 2007, de Comisie împotriva Republicii Federale Germania și a Republicii Austria, referitoare la transpunerea Directivei 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice și de modificare a Directivei 2002/58/CE (JO L 105, p. 54, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63). Mai precis, reclamantul a solicitat accesul la ansamblul documentelor privind procedurile administrative desfășurate de Comisie, precum și la ansamblul documentelor privind procedura judiciară în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 iulie 2010, Comisia/Austria (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 La 11 iulie 2011, Comisia a respins cererea formulată de reclamant la 30 martie 2011.

9 La 13 iulie 2011, reclamantul a formulat o cerere de confirmare, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.

10 Prin deciziile din 5 octombrie și 12 decembrie 2011, Comisia a acordat reclamantului, în ceea ce privește procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate împotriva Republicii Federale Germania, accesul la o parte din documentele solicitate. Prin aceste decizii, Comisia l-a informat de asemenea pe reclamant despre intenția sa de a adopta o decizie distinctă pentru documentele referitoare la cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Austria, punctul 7 de mai sus (EU:C:2010:455).

11 Prin scrisoarea din 4 ianuarie 2012, reclamantul a solicitat Comisiei, în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul nr. 1049/2001, accesul la un aviz, cu numărul de referință Ares (2010) 828204, al serviciului juridic al acesteia și având ca obiect o eventuală modificare a Directivei 2006/24 în sensul unei aplicări opționale de către statele membre (denumită în continuare „cererea din 4 ianuarie 2012”).

12 La 17 februarie 2012, Comisia a respins cererea din 4 ianuarie 2012.

13 În aceeași zi, reclamantul a formulat, prin e-mail, o cerere de confirmare, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.

14 Ca răspuns la această cerere de confirmare, Comisia a adoptat decizia din 16 martie 2012, cu numărul de referință Ares (2012) 313186, prin care a confirmat refuzul accesului la avizul său juridic (denumită în continuare „decizia din 16 martie 2012”). Acest refuz se întemeia pe excepțiile de la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță și de la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 referitoare, prima, la protecția avizelor juridice și a doua, la protecția procesului decizional.

15 La 3 aprilie 2012, Comisia, ca răspuns la cererea de confirmare a reclamantului din 13 iulie 2011, a adoptat decizia cu numărul de referință Ares (2012) 399467 (denumită în continuare „decizia din 3 aprilie 2012”). Prin această decizie, Comisia s-a pronunțat asupra accesului reclamantului, pe de o parte, la documentele din dosarul administrativ privind procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, menționată la punctul 7 de mai sus, inițiată împotriva Republicii Austria și, pe de altă parte, la documentele aferente procedurii judiciare din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Austria, punctul 7 de mai sus (EU:C:2010:455). În acest context, Comisia a refuzat în special accesul la memoriile depuse de Republica Austria în cadrul procedurii judiciare menționate (denumite în continuare „memoriile în litigiu”), pentru motivul că aceste memorii nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001. Astfel, în primul rând, potrivit Comisiei, în temeiul articolului 15 alineatul (3) TFUE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în calitatea sa de instituție, nu este supusă normelor privind accesul la documente decât în exercitarea funcțiilor sale administrative. În al doilea rând, Comisia precizează că memoriile în litigiu erau adresate Curții, în timp ce Comisia, ca parte în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Austria, punctul 7 de mai sus (EU:C:2010:455), nu a primit decât copii ale acestora. În al treilea rând, Comisia apreciază că articolul 20 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prevede comunicarea înscrisurilor aferente unei proceduri judiciare doar pentru părțile la această procedură și pentru instituțiile ale căror decizii sunt în cauză. În al patrulea rând, potrivit Comisiei, în Hotărârea sa din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia (C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, Rep., EU:C:2010:541), Curtea nu ar fi abordat problema dacă instituțiile trebuie să acorde accesul la memoriile unei alte părți la o procedură judiciară. Prin urmare, în ceea ce privește memoriile depuse în cadrul unei proceduri judiciare, doar memoriile instituțiilor, cu excepția celor depuse de alte părți, ar intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, cu precizarea că, dacă ar trebui să se rețină o interpretare diferită, ar fi eludate dispozițiile articolului 15 TFUE și ale normelor speciale din Statutul Curții și din Regulamentul de procedură al Curții.

Procedura și concluziile părților

16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 aprilie 2012, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

17 Printr-o scrisoare depusă la grefa Tribunalului la 3 mai 2012, reclamantul a informat Tribunalul cu privire la faptul că la 30 aprilie 2012 a luat cunoștință despre o scrisoare a Comisiei care i-a fost transmisă prin e–mail și care corespundea avizului juridic care făcea obiectul cererii sale din 4 ianuarie 2012.

18 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 3 și, respectiv, la 17 august 2012, Regatul Suediei și Republica Finlanda au solicitat să intervină în prezenta procedură, în susținerea concluziilor reclamantului. Prin ordonanța din 28 septembrie 2012, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis aceste intervenții. Regatul Suediei a depus memoriu în intervenție în termenul acordat. Republica Finlanda nu a depus memoriu în intervenție. Comisia a depus observații cu privire la memoriul în intervenție al Regatului Suediei în termenul acordat.

19 Ca urmare a înlocuirii parțiale a judecătorilor Tribunalului, cauza a fost atribuită unui nou judecător raportor. Acesta a fost ulterior repartizat la Camera a doua, căreia i-a fost atribuită în consecință prezenta cauză.

20 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a decis deschiderea procedurii orale.

21 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 5 septembrie 2014.

22 În cererea introductivă, reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei din 16 martie 2012;

— anularea deciziei din 3 aprilie 2012, în măsura în care accesul la memoriile în litigiu a fost refuzat;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

23 În scrisoarea adresată la 3 mai 2012 (a se vedea punctul 17 de mai sus), reclamantul a solicitat Tribunalului să constate că cererea de anulare a deciziei din 16 martie 2012 a rămas fără obiect.

24 Comisia solicită Tribunalului:

— constatarea faptului că cererea de anulare a deciziei din 16 martie 2012 este lipsită de obiect;

— respingerea ca nefondată a cererii de anulare a deciziei din 3 aprilie 2012;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

25 În ședință, Comisia a solicitat, cu titlu subsidiar, ca, în cazul unei anulări în parte a deciziei din 3 aprilie 2012, reclamantul să fie obligat, în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să suporte propriile cheltuieli de judecată pentru motive excepționale, fapt de care s-a luat act în procesul-verbal de ședință. Aceste motive excepționale ar consta în publicarea în rețeaua internet a anumitor înscrisuri aferente prezentei proceduri și a unui schimb de scrisori intervenit în această privință între Comisie și reclamant.

26 Regatul Suediei solicită Tribunalului anularea deciziei din 3 aprilie 2012, în măsura în care accesul la memoriile în litigiu a fost refuzat.

În drept

Cu privire la cererea de anulare a deciziei din 16 martie 2012

27 Astfel cum s-a recunoscut printr-o jurisprudență consacrată, obiectul litigiului, astfel cum a fost definit prin acțiunea introductivă de instanță, trebuie să existe în continuare, ca și interesul de a exercita acțiunea, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului cauzei, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2011, LPN/Comisia, T-29/08, Rep., EU:T:2011:448, punctul 56 și jurisprudența citată).

28 Din elementele dosarului reiese că reclamantul a primit, la 30 aprilie 2012, o copie a avizului juridic al Comisiei la care i s-a refuzat accesul prin decizia din 16 martie 2012.

29 În aceste condiții, trebuie să se considere că, astfel cum admit reclamantul și Comisia, cererea de anulare a deciziei din 16 martie 2012 a rămas fără obiect și că, prin urmare, nu mai este necesară pronunțarea asupra acestei cereri (a se vedea în acest sens Hotărârea LPN/Comisia, punctul 27 de mai sus, EU:T:2011:448, punctul 57).

Cu privire la cererea de anulare în parte a deciziei din 3 aprilie 2012

30 În susținerea cererii sale de anulare a deciziei din 3 aprilie 2012, reclamantul, susținut de Regatul Suediei, invocă un motiv unic întemeiat, în esență, pe încălcarea articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, care definește domeniul de aplicare al regulamentului menționat. Prin intermediul acestui motiv, reclamantul contestă concluzia din decizia din 3 aprilie 2012, potrivit căreia memoriile în litigiu nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001.

31 Comisia contestă temeinicia motivului unic, în esență, pentru motivul că memoriile redactate de un stat membru în cadrul unei proceduri judiciare sunt excluse de la dreptul de acces la documente. Astfel, pe de o parte, asemenea memorii ar trebui considerate documente ale Curții care, în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, ar fi excluse de la dreptul de acces la documente, cu precizarea că Regulamentul nr. 1049/2001 ar trebui interpretat în conformitate cu această dispoziție de drept primar. Pe de altă parte, ele nu ar constitui documente deținute de o instituție în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 3 litera (a) din acest regulament.

32 În primul rând, este necesar să se observe că este cert că, în decizia din 3 aprilie 2012, Comisia a refuzat reclamantului accesul la memoriile în litigiu pentru motivul că aceste memorii nu intrau în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 (a se vedea punctul 15 de mai sus).

33 În al doilea rând, trebuie arătat că atât din înscrisurile părților, cât și din dezbaterile din ședință reiese că părțile au opinii opuse, în esență, cu privire la problema dacă memoriile în litigiu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001. Mai precis, pe de o parte, opiniile lor diferă în ceea ce privește calificarea memoriilor în litigiu drept documente deținute de o instituție în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 3 litera (a) din același regulament. Pe de altă parte, ele sunt în dezacord în ceea ce privește problema dacă memoriile în litigiu sunt, prin însăși natura lor, excluse din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE.

34 În aceste condiții, în vederea aprecierii temeiniciei motivului unic, este necesar să se determine, în primul rând, dacă memoriile în litigiu constituie documente care pot intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, astfel cum acesta este definit la articolul 2 alineatul (3) coroborat cu articolul 3 din acesta, înainte de a examina, în al doilea rând, în cazul în care este necesar, dacă, deși

sunt îndeplinite condițiile de aplicare a Regulamentului nr. 1049/2001, astfel cum sunt enunțate în dispozițiile acestui regulament, natura însăși a acestor memorii, redactate în cadrul fazei contencioase a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, împiedică totuși, în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, aplicarea regulamentului menționat unei cereri de acces la aceste memorii.

Cu privire la calificarea memoriilor în litigiu drept documente deținute de o instituție în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 3 litera (a) din acesta

35 Reclamantul, susținut de Regatul Suediei, arată, în esență, că memoriile în litigiu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, întrucât se află în posesia Comisiei și intră în domeniul de competență al acesteia.

36 Regatul Suediei adaugă că, astfel cum reiese din articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, acesta cuprinde toate documentele deținute de o instituție și aflate în posesia sa, indiferent dacă este vorba despre copii sau despre originale, dacă au fost transmise direct instituției în cauză sau dacă i-au fost transmise acesteia de Curte în cadrul unei proceduri judiciare și indiferent de originea lor, astfel încât, având în vedere și faptul că memoriile în litigiu intră într-un domeniu de competența Comisiei, ele intră în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

37 Comisia consideră, în schimb, că memoriile în litigiu nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, întrucât nu pot fi calificate drept documente pe care le deține în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și ale articolului 3 litera (a) din același regulament. Astfel, aceste memorii ar fi fost adresate Curții, nu ar fi fost transmise de Curte Comisiei decât sub formă de copii și, întrucât constituie documente judiciare, ele nu ar ține nici de activitatea administrativă a Comisiei, nici, prin urmare, de competența sa, deoarece doar activitatea sa administrativă ar intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001.

38 Cu titlu introductiv, trebuie amintit, în primul rând, că, în conformitate cu considerentul (1) al Regulamentului nr. 1049/2001, acesta se înscrie în intenția exprimată la articolul 1 al doilea paragraf TUE, de a marca o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele Europei, în care deciziile sunt luate în modul cel mai transparent posibil și cât mai aproape posibil de cetățean. Astfel cum amintește considerentul (2) al regulamentului respectiv, dreptul de acces public la documentele instituțiilor este legat de caracterul democratic al acestora din urmă (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., EU:C:2008:374, punctul 34, și Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 68).

39 În acest sens, Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește, astfel cum arată considerentul (4) și articolul 1 din acesta, să confere publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele instituțiilor (Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., EU:C:2007:75, punctul 61, Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, Rep., EU:C:2007:802, punctul 53, și Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 69).

40 În al doilea rând, trebuie amintit, mai întâi, că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, acest regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene (Hotărârea din 21 iulie 2011, Suedia/MyTravel și Comisia, C-506/08 P, Rep., EU:C:2011:496, punctul 88). Astfel, dreptul de acces la documentele deținute de Parlament, de Consiliu și de Comisie privește nu numai documentele care provin de la aceste instituții, ci și pe cele primite de la terți, printre care figurează statele membre, astfel cum precizează în mod expres

articolul 3 litera (b) din același regulament (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 39 de mai sus, EU:C:2007:802, punctul 55, și Hotărârea din 14 februarie 2012, Germania/Comisia, T-59/09, Rep., EU:T:2012:75, punctul 27).

41 Apoi, noțiunea „document”, care face obiectul unei definiții largi la articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2007, API/Comisia, T-36/04, Rep., EU:T:2007:258, punctul 59), cuprinde „orice conținut, indiferent de suport (scris pe hârtie sau stocat sub formă electronică, înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală) privind un subiect referitor la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției”.

42 Rezultă că definiția din cuprinsul articolului 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 este întemeiată, în esență, pe existența unui conținut păstrat, care să poată fi reprodus sau consultat după elaborarea sa, cu precizarea, pe de o parte, că natura suportului de stocare, tipul și natura conținutului stocat, precum și dimensiunea, mărimea, importanța sau prezentarea unui conținut sunt lipsite de importanță în ceea ce privește problema dacă acest conținut este sau nu este cuprins în definiția amintită și, pe de altă parte, că singura limitare care se referă la conținutul susceptibil de a fi vizat prin această definiție este condiția potrivit căreia conținutul amintit trebuie să privească o materie referitoare la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE, T-436/09, Rep., EU:T:2011:634, punctele 88 și 90-93).

43 În sfârșit, s-a statuat deja că dintr-o definiție largă a noțiunii de document, astfel cum a fost enunțată la articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și din formularea și din existența însăși, la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din acest regulament, a unei excepții privind protecția procedurilor judiciare, rezultă că legiuitorul Uniunii nu a vrut să excludă activitatea contencioasă a instituțiilor din sfera de aplicare a dreptului de acces al cetățenilor, ci a prevăzut în această privință ca instituțiile să refuze divulgarea documentelor privind o procedură judiciară în cazurile în care o astfel de divulgare ar aduce atingere procedurii la care se referă (Hotărârea API/Comisia, punctul 41 de mai sus, EU:T:2007:258, punctul 59).

44 În speță, mai întâi, este cert că, în temeiul articolului 226 CE (devenit articolul 258 TFUE), Comisia a sesizat Curtea cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Austria, în cadrul cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Austria, punctul 7 de mai sus (EU:C:2010:455).

45 În continuare, este de asemenea cert că, în cadrul procedurii judiciare aferente cauzei respective, Curtea a transmis Comisiei copii ale memoriilor în litigiu.

46 În sfârșit, Comisia nu contestă că se află în posesia copiilor memoriilor în litigiu.

47 Rezultă că, astfel cum arată, în esență, reclamantul, susținut de Regatul Suediei, Comisia a primit, în exercitarea competențelor sale din cadrul activității sale contencioase, documente redactate de un stat membru terț menționat la articolul 3 litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 și că aceste documente se află în posesia sa, în sensul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat coroborat cu articolul 3 litera (a) din acesta.

48 Prin urmare, având în vedere punctele 40-43 de mai sus, memoriile în litigiu trebuie calificate drept documente deținute de o instituție în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 3 litera (a) din acesta.

49 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele Comisiei.

50 În primul rând, Comisia arată că memoriile în litigiu nu pot fi calificate drept documente în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și ale articolului 3 litera (a) din același regulament, întrucât nu au fost adresate ei, ci au fost adresate Curții, iar aceasta i-a transmis doar copii.

51 Or, pe de o parte, deși, în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, doar „documentele deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia” intră în domeniul de aplicare al regulamentului menționat, totuși această dispoziție nu subordonează în niciun fel aplicarea regulamentului în cazul documentelor „primite” de instituție condiției ca documentul în cauză să îi fi fost adresat și transmis direct de autorul său.

52 În consecință și ținând seama de obiectivul Regulamentului nr. 1049/2001, astfel cum este amintit la punctul 39 de mai sus, care constă în a conferi publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele instituțiilor, este necesar să se considere că faptul că memoriile în litigiu nu au fost nici adresate, nici transmise direct Comisiei de statul membru în cauză nu este de natură să excludă calificarea lor drept documente deținute de Comisie în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Într-adevăr, memoriile respective au fost primite astfel de Comisie și se află în posesia sa.

53 Pe de altă parte, în ceea ce privește faptul că Comisia a primit doar copii ale memoriilor în litigiu, iar nu originalele acestora din urmă care erau adresate Curții, trebuie amintit, astfel cum s-a arătat deja la punctele 41 și 42 de mai sus, că noțiunea de document face obiectul unei definiții largi la articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, întemeiată pe existența unui conținut păstrat.

54 Or, în aceste condiții, este necesar să se considere că transmiterea memoriilor în litigiu Comisiei sub formă de copii, iar nu sub formă de originale nu are efecte asupra existenței unui document în sensul articolului 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001.

55 În al doilea rând, Comisia susține că, astfel cum ar reieși din cuprinsul considerentului (2) al Regulamentului nr. 1049/2001 și din articolul 3 litera (a) din Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2000, C-177 E, p. 70), legiuitorul a dorit să includă în domeniul Regulamentului nr. 1049/2001 doar documentele privind activitățile administrative ale Comisiei, cu excluderea activității sale contencioase. Or, potrivit Comisiei, memoriile în litigiu nu ar ține nici de activitatea sa administrativă, nici de competența sa.

56 Pe de o parte, argumentele Comisiei întemeiate pe faptul că, având în vedere intenția legiuitorului Uniunii, doar documentele referitoare la activitatea sa administrativă intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 trebuie înlăturate în stadiul actual al normelor privind dreptul de acces la documente, astfel cum reies din acest regulament.

57 Astfel, deși, după cum reiese din considerentul (2) al Regulamentului nr. 1049/2001, „[t]ransparența permite asigurarea unei mai bune participări a cetățenilor la procesul de decizie, garantând o mai mare legitimitate, eficacitate și responsabilitate a administrației față de cetățeni într-un sistem democratic”, totuși, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 43 de mai sus, dintr-o definiție largă a noțiunii de document, astfel cum a fost enunțată la articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și din formularea și din existența însăși, la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din acest regulament, a unei excepții privind protecția procedurilor judiciare, rezultă că, contrar a ceea ce arată Comisia, legiuitorul Uniunii nu a dorit să excludă activitatea contencioasă a instituțiilor din sfera de aplicare a dreptului de acces al cetățenilor. Această apreciere se impune cu atât mai mult cu cât acest regulament nu procedează nici la excluderea activității contencioase a instituțiilor din domeniul său de aplicare, nici la limitarea acestuia doar la activitatea lor administrativă.

58 În plus, precizările cuprinse în propunerea de regulament menționată la punctul 55 de mai sus, în sensul că doar documentele administrative ar intra în sfera dreptului de acces la documente, nu au efecte asupra intenției legiuitorului, dat fiind că, potrivit procedurii de codecizie prevăzute la articolul 251 CE (devenit articolul 294 TFUE), în temeiul căreia a fost adoptat Regulamentul nr. 1049/2001 în conformitate cu articolul 255 CE (înlocuit, în esență, de articolul 15 TFUE), deși Comisia deține o putere de inițiativă, Parlamentul și Consiliul sunt cele care adoptă regulamentul, dacă este necesar după modificarea propunerii Comisiei. Or, limitarea domeniului de aplicare al dreptului de acces doar la documentele administrative, propusă inițial de Comisie, nu figurează în versiunea adoptată a articolului 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001.

59 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentele întemeiate, în acest context, pe faptul că memoriile în litigiu ar constitui documente ale Curții sau documente transmise de aceasta în exercitarea activității sale judiciare, astfel încât ar fi excluse de la dreptul de acces la documente, este necesar să se observe că aceste argumente sunt, în esență, identice cu acelea, examinate la punctele 67-112 de mai jos, privind incidența articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE asupra domeniului de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 și excluderea memoriilor în litigiu din domeniul de aplicare al regulamentului menționat, având în vedere natura lor specială. Prin urmare, este necesar, în această privință, să se facă trimitere la analiza efectuată la punctele respective.

60 Pe de altă parte, este necesar să se considere, astfel cum au procedat reclamantul și Regatul Suediei, că este de asemenea eronată susținerea Comisiei că memoriile în litigiu nu i-au fost transmise în exercitarea competențelor sale.

61 Într-adevăr, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 44 și 45 de mai sus, memoriile în litigiu au fost transmise Comisiei în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, pe care aceasta a formulat-o în exercitarea competențelor sale în temeiul articolului 226 CE (devenit articolul 258 TFUE). Astfel, Comisia le-a primit în exercitarea competențelor sale.

62 În lumina celor ce precedă, este necesar să se concluzioneze că memoriile în litigiu constituie documente deținute de o instituție în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 3 litera (a) din acesta. Rezultă că, având în vedere dispozițiile acestui regulament, memoriile respective intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

63 În aceste condiții, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 34 de mai sus, este necesar să se examineze, în al doilea rând, dacă articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE împiedică totuși aplicarea Regulamentului nr. 1049/2001 în cazul memoriilor în litigiu, având în vedere natura lor specială.

Cu privire la incidența articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE asupra aplicării Regulamentului nr. 1049/2001

64 Reclamantul, susținut de Regatul Suediei, arată, în esență, că, în măsura în care din jurisprudență reiese că memoriile Comisiei intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, este necesar să fie incluse în acesta și memoriile unui stat membru transmise de Curte Comisiei în cadrul unei proceduri judiciare. De asemenea, pe de o parte, reclamantul arată că această apreciere nu este repusă în discuție nici prin articolul 15 alineatul (3) TFUE, care stabilește doar un standard minim de acces la documentele instituțiilor, nici prin normele aplicabile documentelor Curții, întrucât acestea din urmă nu se aplică părților din procedură. Pe de altă parte, excepția privind protecția procedurilor judiciare, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, precum și acesta din urmă în totalitate, ar fi lipsite de efect dacă memoriile aflate în posesia Comisiei nu ar intra în domeniul de aplicare al regulamentului.

65 Regatul Suediei adaugă, pe de o parte, că împrejurarea că memoriile unui stat membru intră, la Curte, în sfera de aplicare a articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE nu are nicio incidență asupra faptului că Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică, din moment ce memoriile respective au fost transmise Comisiei, deoarece și din jurisprudență rezultă că memoriile unui stat membru intră în sfera de aplicare a regulamentului menționat. Acesta adaugă, pe de altă parte, că, contrar a ceea ce susține Comisia, articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE nu este lipsit de efecte prin includerea memoriilor unui stat membru în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, dat fiind că protecția procedurilor judiciare poate fi asigurată, dacă este cazul, prin refuzarea accesului întemeiată pe articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

66 Comisia răspunde, în esență, că, spre deosebire de propriile memorii, memoriile unui stat membru trebuie considerate documente ale Curții care țin de activitatea sa judiciară, astfel încât, ținând seama de articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, aceste memorii sunt excluse de la dreptul general de acces la documente și intră sub incidența unor norme speciale privind accesul la documentele judiciare. Orice interpretare care constă în a admite accesul la memoriile unui stat membru ar lipsi de sens atât articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, cât și normele speciale privind accesul la documentele judiciare.

67 În primul rând, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, atât din modul de redactare a dispozițiilor relevante ale tratatelor, cât și din economia Regulamentului nr. 1049/2001 și din finalitățile legislației Uniunii în materie rezultă că activitatea judiciară, ca atare, este exclusă din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente stabilit prin această legislație (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 79).

68 Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește dispozițiile relevante ale tratatelor, din modul de redactare a articolului 15 TFUE, care, extinzând domeniul de aplicare al principiului transparenței, a înlocuit articolul 255 CE în temeiul căruia a fost adoptat Regulamentul nr. 1049/2001, rezultă foarte clar că, în temeiul alineatului (3) al patrulea paragraf, Curtea de Justiție este supusă obligațiilor de transparență numai în cazul în care exercită funcții administrative (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctele 80 și 81). Rezultă că excluderea, în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, a Curții de Justiție din rândul instituțiilor supuse, potrivit articolului 15 alineatul (3) TFUE, obligațiilor respective se justifică tocmai prin natura activității judiciare pe care aceasta trebuie să o exercite, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) primul paragraf TUE (a se vedea prin analogie Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 82).

69 Pe de altă parte, această interpretare este confirmată și de economia Regulamentului nr. 1049/2001, care are ca temei juridic însuși articolul 255 CE. Astfel, articolul 1 litera (a) din acest regulament, precizând domeniul de aplicare al acestuia, exclude, prin lipsa unei referiri la Curtea de Justiție, această din urmă instituție din rândul instituțiilor supuse obligațiilor de transparență pe care le stabilește, în timp ce articolul 4 din acest regulament consacră una dintre excepțiile de la dreptul de acces la documentele instituțiilor tocmai protecției procedurilor judiciare (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 83).

70 În al doilea rând, trebuie amintit că, în ceea ce privește memoriile Comisiei, Curtea a decis că memoriile depuse în fața instanțelor Uniunii în cadrul unei proceduri judiciare au caracteristici cu totul specifice, întrucât țin, prin însăși natura lor, cu mult mai mult de activitatea judiciară a acestor instanțe decât de activitatea administrativă a Comisiei, iar pe de altă parte, această din urmă activitate nu impune ca accesul la documente să fie la fel de extins precum în cazul activității legislative a unei instituții a Uniunii (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 77).

71 Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, memoriile amintite sunt redactate exclusiv în vederea procedurii judiciare amintite și constituie un element esențial al acesteia. Prin actul introductiv de instanță, reclamantul stabilește cadrul litigiului, iar în special în cadrul fazei scrise a acestei proceduri – faza orală nefiind obligatorie –, părțile furnizează instanței Uniunii elementele pe baza cărora aceasta trebuie să pronunțe decizia judiciară (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 78).

72 În al treilea rând, este necesar să se constate că memoriile depuse la Curte de un stat membru în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulate împotriva sa de Comisie prezintă, la fel ca memoriile acesteia din urmă, caracteristici specifice, întrucât țin și prin natura lor însăși de activitatea judiciară a Curții.

73 Astfel, dat fiind că, în memoriile sale, statul membru pârât poate invoca în special potrivit jurisprudenței toate mijloacele pe care le are la dispoziție pentru a-și asigura apărarea (Hotărârea din 16 septembrie 1999, Comisia/Spania, C-414/97, Rec., EU:C:1999:417, punctul 19, și Hotărârea din 15 februarie 2007, Comisia/Țările de Jos, C-34/04, Rep., EU:C:2007:95, punctul 49), este necesar să se considere că, răspunzând obiecțiilor formulate de Comisie și care stabilesc cadrul litigiului, memoriile statului membru pârât furnizează Curții elementele pe baza cărora aceasta trebuie să pronunțe decizia judiciară.

74 În al patrulea rând, din jurisprudența referitoare la excepția privind protecția procedurilor judiciare, în sensul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, reiese cu claritate că memoriile Comisiei intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, deși țin, astfel cum s-a amintit la punctul 70 de mai sus, de activitatea judiciară a instanțelor Uniunii și că, potrivit articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, această din urmă activitate nu intră în sfera dreptului de acces la documente.

75 Astfel, mai întâi, reiese din această jurisprudență că termenul „proceduri judiciare” trebuie înțeles în sensul că protecția interesului public se opune divulgării documentelor întocmite doar în vederea unei anumite proceduri judiciare (a se vedea Hotărârea din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, Rec., EU:T:2006:190, punctele 88 și 89 și jurisprudența citată, Hotărârea din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, T-63/10, Rep., EU:T:2012:516, punctul 66). Acest din urmă termen cuprinde nu numai memoriile sau actele depuse, documentele interne privind cercetarea judecătorească în curs, dar și comunicările referitoare la cauză între direcția generală vizată și serviciul juridic sau un cabinet de avocați (Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, EU:T:2006:190, punctul 90, și Hotărârea Jurašinović/Consiliul, citată anterior, EU:T:2012:516, punctul 67).

76 În continuare, în temeiul acestei definiții a noțiunii „proceduri judiciare”, Tribunalul a statuat că memoriile prezentate de Comisie în fața instanței Uniunii intră în sfera de aplicare a excepției privind protecția procedurilor judiciare, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, în sensul că acestea privesc un interes protejat (Hotărârea API/Comisia, punctul 41 de mai sus, EU:T:2007:258, punctul 60).

77 În sfârșit, Curtea a recunoscut existența unei prezumții generale potrivit căreia divulgarea memoriilor depuse de o instituție în cadrul unei proceduri judiciare aduce atingere protecției acestei proceduri în sensul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, atât timp cât procedura este pendinte (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 94).

78 Includerea, în aceste hotărâri, a memoriilor unei instituții în domeniul de aplicare al excepției privind protecția procedurilor judiciare presupune, astfel cum arată în mod întemeiat reclamantul și Regatul Suediei, că, după cum admite în fond Comisia, asemenea memorii intră, în pofida caracteristicilor lor specifice, astfel cum sunt rezumate la punctele 70 și 71 de mai sus, în domeniul de aplicare al

Regulamentului nr. 1049/2001, fără ca această concluzie să fie afectată de excluderea, în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, a activității judiciare a Curții de Justiție din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente.

79 Rezultă din cele ce precedă că, în pofida faptului că țin de activitatea judiciară a instanțelor Uniunii, memoriile depuse în fața acestora de o instituție nu sunt excluse, având în vedere articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, de la dreptul de acces la documente.

80 Or, este necesar să se considere, prin analogie, că memoriile prezentate, la fel ca memoriile în litigiu, de un stat membru în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu intră, după cum nici cele ale Comisiei, în domeniul de aplicare al excluderii de la dreptul de acces la documente, instituită, în ceea ce privește activitatea judiciară a Curții de Justiție, la articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE.

81 Astfel, pe lângă faptul că memoriile redactate de Comisie și cele redactate de un stat membru în vederea unei proceduri judiciare prezintă caracteristici specifice comune, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 72 și 73 de mai sus, este necesar să se arate că nici articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, nici faptul că aceste memorii provin de la autori diferiți, nici natura acestor memorii nu impun efectuarea unei distincții, în vederea includerii în domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente, între memoriile care provin de la Comisie și cele care provin de la un stat membru. Rezultă, pe de altă parte, că, contrar celor arătate de Comisie în ședință, articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE nu poate fi interpretat drept consacrând, în ceea ce privește de accesul la memoriile redactate în vederea unei proceduri judiciare, o regulă oarecare privind autorul, care să impună efectuarea unei distincții între memoriile redactate de o instituție în vederea unei proceduri judiciare și cele prezentate de un stat membru în cadrul fazei contencioase a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

82 În schimb, este necesar să se facă distincție între, pe de o parte, excluderea activității judiciare a Curții de Justiție de la dreptul de acces la documente, în temeiul articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE și, pe de altă parte, memoriile redactate în scopul unei asemenea proceduri, care, deși țin de activitatea judiciară respectivă, nu intră totuși în sfera excluderii instituite la această dispoziție și fac, dimpotrivă, obiectul dreptului de acces la documente.

83 Prin urmare, articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE nu se opune includerii memoriilor în litigiu în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, însă, atât timp cât condițiile de aplicare a acestui din urmă regulament sunt îndeplinite și fără a aduce atingere aplicării, în cazul în care este necesar, a uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din regulamentul menționat și posibilității prevăzute la alineatul (5) al acestei dispoziții, ca statul membru în cauză să solicite instituției vizate să nu divulge memoriile sale.

84 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele Comisiei.

85 În primul rând, Comisia apreciază că este necesară efectuarea unei distincții între propriile memorii și cele ale unui stat membru. Acestea din urmă, adresate Curții, ar trebui considerate documente ale Curții care țin de activitatea judiciară a acesteia, astfel încât, conform articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, aceste memorii ar fi excluse de la dreptul de acces la documente și ar intra sub incidența normelor speciale privind accesul la documentele judiciare. O asemenea distincție s-ar impune, pe de altă parte, și în temeiul jurisprudenței. Astfel, mai întâi, întrucât în Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), Curtea s-a limitat să se pronunțe asupra memoriilor Comisiei fără a le menționa pe cele ale unui stat membru, ea ar fi dorit să le excludă pe acestea din urmă din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001. În continuare, considerațiile expuse la punctul 87 din hotărârea menționată privind egalitatea armelor nu ar avea sens decât dacă memoriile Comisiei și cele ale unui stat membru ar fi tratate distinct. În sfârșit,

jurisprudența potrivit căreia o parte poate publica propriile memorii nu ar presupune ca o instituție să fie ținută să permită accesul la memoriile unui stat membru și ar fi superfluă dacă Comisia ar fi ținută să divulge și memoriile unui stat membru.

86 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că, contrar argumentației Comisiei, nu este necesară efectuarea unei distincții, în vederea incidenței articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE privind dreptul de acces la documente, între memoriile acestei instituții și cele ale unui stat membru, astfel cum reiese, în esență, din cuprinsul punctului 81 de mai sus. Or, din jurisprudența citată la punctele 70 și 71 de mai sus nu reiese în niciun fel că memoriile Comisiei trebuie considerate, în măsura în care acestea țin de activitatea judiciară a instanței sesizate, drept documente ale acesteia care să îi fie, astfel, atribuite. Dimpotrivă, astfel cum admite în fond Comisia, propriile memorii intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001.

87 În orice caz, este necesar să se adauge, astfel cum Comisia a explicat în cadrul ședinței, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, că raționamentul său este întemeiat pe premisa potrivit căreia atât propriile memorii, cât și cele ale unui stat membru ar deveni, ca urmare a transmiterii lor Curții, documente ale acesteia, cu precizarea că, potrivit Comisiei, propriile memorii ar rămâne în paralel documente ale acestei instituții și ar avea astfel o natură dublă. Or, trebuie să se constate că, astfel, Comisia însăși admite că această calificare a propriilor memorii, presupunând că este corectă, drept documente ale Curții nu împiedică în niciun fel includerea acelorași memorii în sfera dreptului de acces la documente.

88 În aceste condiții, distincția efectuată de Comisie între propriile memorii și cele ale unui stat membru este, în realitate, întemeiată mai puțin pe pretinsul lor statut de documente ale Curții decât pe diferența privind autorii lor respectivi. Or, în acest context, este suficient să se amintească faptul că, astfel cum reiese, în esență, din cuprinsul punctului 81 de mai sus, această diferență nu este de natură justifice o diferență de tratament între memoriile redactate de Comisie și cele care provin de la un stat membru.

89 În al doilea rând, contrar celor susținute de Comisie, din jurisprudența pe care o citează în această privință nu reiese nicio distincție între propriile memorii și cele ale unui un stat membru.

90 Astfel, în primul rând, după cum observă în fond Comisia, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), Curtea nu a fost sesizată cu problema accesului la memoriile unui stat membru deținute de Comisie. Prin urmare, întrucât Curtea s-a limitat să statueze asupra litigiului cu care era sesizată, nu se poate deduce din această hotărâre că accesul la documente ar fi limitat doar la memoriile redactate de o instituție a Uniunii, cu excluderea memoriilor unui stat membru.

91 În continuare, pentru același motiv, argumentul Comisiei privind considerațiile exprimate de Curte în temeiul egalității armelor trebuie înlăturat întrucât, afirmând, la punctul 87 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), că „numai instituția vizată prin cererea de acces la documentele sale, și nu ansamblul părților în proces, ar fi supusă obligației de divulgare”, Curtea nu s-a pronunțat asupra situației în care Comisia ar fi sesizată cu o cerere privind accesul la memoriile unui stat membru. Astfel, din motivele în care se înscrie punctul 87 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), în special din interpretarea coroborată a acestuia cu punctul 91 din aceeași hotărâre, reiese că Curtea a indicat doar că, în măsura în care doar instituția vizată este supusă, spre deosebire de celelalte părți la o procedură judiciară, unei obligații de transparență în conformitate cu regulile desprinse din Regulamentul nr. 1049/2001, egalitatea armelor poate fi afectată dacă instituția are obligația de a permite accesul la propriile înscrisuri aferente unei proceduri judiciare în curs.

92 De asemenea, pe de o parte, această considerație, care figurează la punctul 87 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), a fost exprimată într-un context diferit de cel din prezenta cauză. Astfel, ea s-a înscris în analiza efectuată asupra sferei excepției privind protecția

procedurilor judiciare, astfel cum aceasta rezultă din articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, în ceea ce privește o cerere de acces la memoriile Comisiei privind procedurile judiciare pendinte. În acest context, Curtea a arătat, la punctul 86 din aceeași hotărâre, că, în cazul în care conținutul memoriilor Comisiei ar trebui să facă obiectul unei dezbateri publice, criticile formulate împotriva acestora, dincolo de conținutul lor juridic real, ar risca să influențeze poziția pe care o apără instituția în fața instanțelor Uniunii înainte de a arăta, la punctul 87 din hotărâre, că o astfel de situație ar putea conduce la alterarea echilibrului dintre părți – în măsura în care numai instituția ar fi ținută să divulge memoriile în cazul unei cereri de acces la documente. În schimb, prezenta cauză are ca obiect o cerere de acces la memorii privind o procedură încheiată, astfel încât considerațiile întemeiate pe egalitatea armelor, după cum sunt prezentate la punctele 86 și 87 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus (EU:C:2010:541), nu sunt pertinente în speță. Pe de altă parte, în măsura în care, prin argumentul său privind punctul 87 din această hotărâre, Comisia înțelege să susțină că fiecare parte dintr-o procedură judiciară dispune în mod liber de propriile memorii, este necesar să se facă trimitere la analiza acestui argument de la punctele 93-97 de mai jos.

93 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe puterea statului membru de a dispune de memoriile sale redactate în vederea unei proceduri judiciare, este necesar să se amintească, desigur, că din jurisprudență reiese că nicio normă sau dispoziție nu autorizează sau nu împiedică părțile într-o procedură să divulge propriile memorii terților și că, în afară de cazurile excepționale în care divulgarea unui document ar putea aduce atingere bunei administrări a justiției, principiul este acela că părțile sunt libere să divulge propriile memorii (Ordonanța din 3 aprilie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul, C-376/98, Rec., EU:C:2000:181, punctul 10, și Hotărârea API/Comisia, punctul 41 de mai sus, EU:T:2007:258, punctul 88).

94 Cu toate acestea, jurisprudența citată la punctul 93 de mai sus nu se opune includerii memoriilor în litigiu în domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente și, prin urmare, în cel al Regulamentului nr. 1049/2001.

95 Astfel, pe de o parte, trebuie arătat că, în jurisprudența citată la punctul 93 de mai sus, nici Curtea, nici Tribunalul nu au examinat domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente. De asemenea, acestea nu s-au pronunțat nici asupra existenței și, în cazul în care ar fi fost necesar, a întinderii dreptului unei părți de a se opune divulgării memoriilor sale de către o altă parte în procedură.

96 Pe de altă parte și în orice situație, este necesar să se arate că prezenta cauză privește o cerere de acces la memorii privind o procedură judiciară care era încheiată la momentul formulării cererii respective. În schimb, considerațiile citate la punctul 93 de mai sus au fost exprimate în cadrul divulgării unor înscrisuri referitoare la proceduri judiciare pendinte. Or, fără măcar a fi necesară pronunțarea asupra întinderii dreptului fiecărei părți de a dispune în mod liber de memoriile sale, în măsura în care acesta ar permite părții în cauză să se opună oricărei forme de divulgare a conținutului propriilor memorii, trebuie arătat că, în orice caz, un asemenea drept întâmpină anumite limite odată ce procedura judiciară s-a încheiat. Astfel, după încheierea procedurii judiciare, argumentele cuprinse în memoriile respective fac deja parte din domeniul public, cel puțin sub forma unui rezumat, în condițiile în care conținutul lor a fost eventual dezbătut în cursul unei ședințe publice și, în cazul în care a fost necesar, preluat și în hotărârea prin care s-a finalizat procedura (a se vedea în acest sens Hotărârea API/Comisia, punctul 41 de mai sus, EU:T:2007:258, punctul 106). În plus, conținutul memoriilor unui stat membru se poate reflecta în memoriile redactate de o instituție a Uniunii în vederea aceleiași proceduri, fie și într-o formă rezumată sau prin intermediul argumentelor invocate în răspunsul instituției. În consecință, divulgarea eventuală, de către aceasta din urmă, a propriilor memorii conferă, dacă este cazul, un anumit acces la conținutul memoriilor statului membru vizat.

97 Pe de altă parte, întrucât în speță este vorba de memorii redactate de un stat membru, trebuie amintit că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

Potrivit jurisprudenței, această dispoziție deschide astfel statului membru posibilitatea de a participa la decizia a cărei adoptare revine instituției și instituie, în acest scop, un proces decizional pentru a determina dacă excepțiile materiale enumerate la alineatele (1)-(3) ale articolului 4 se opun acordării unui drept de acces la documentul respectiv (Hotărârea Germania/Comisia, punctul 40 de mai sus, EU:T:2012:75, punctul 31; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 39 de mai sus, EU:C:2007:802, punctele 76, 81, 83 și 93). Deși este adevărat că această dispoziție nu conferă statului membru vizat un drept de veto general și necondiționat în scopul de a se opune în mod discreționar divulgării unor documente care emană de la acesta și sunt deținute de o instituție (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 39 de mai sus, EU:C:2007:802, punctul 75), totuși ea îi permite să participe la decizia de acordare a accesului la documentul respectiv, inclusiv atunci când este vorba despre memorii redactate în vederea unei proceduri judiciare.

98 În al doilea rând, Comisia arată că atât articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, cât și normele speciale privind accesul la documentele judiciare ar fi lipsite de orice sens și eludate dacă ar trebui admis accesul la memoriile redactate de un stat membru în vederea unei proceduri judiciare. Astfel, în acest caz, ar fi posibil să se solicite sistematic Comisiei accesul la copiile tuturor documentelor care i-au fost transmise în cadrul oricărei proceduri judiciare, deși instanța nu ar putea permite accesul la acestea. Pe de altă parte, pe lângă eludarea normelor speciale, existența însăși a unui drept de acces la memoriile celorlalte părți ar depinde, în fiecare caz, de participarea sau de neparticiparea Comisiei la o procedură judiciară, ceea ce ar contraveni sistemului care stă la baza acestor dispoziții.

99 Mai întâi, trebuie înlăturat argumentul Comisiei întemeiat pe eludarea normelor speciale referitoare la accesul la documentele aferente procedurilor judiciare.

100 În această privință, pe de o parte, trebuie amintit că, desigur, în ceea ce privește memoriile Comisiei, s-a statuat că, atât timp cât procedura judiciară este pendinte, divulgarea memoriilor respective ar nesocoti caracteristicile specifice ale acestei categorii de documente și ar supune o parte substanțială a procedurii judiciare principiului transparenței, ceea ce ar avea drept consecință faptul că excluderea Curții de Justiție din rândul instituțiilor cărora li se aplică principiul transparenței, în conformitate cu articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE ar fi, în mare parte, lipsită de efect util (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 95). S-a statuat de asemenea că nici Statutul Curții, nici regulamentele de procedură ale instanțelor Uniunii nu prevăd dreptul de acces al terților la memoriile prezentate Curții în cadrul procedurilor judiciare (Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 99).

101 Cu toate acestea, potrivit aceleiași jurisprudențe, considerațiile vizate la punctul 100 de mai sus nu sunt de natură să facă dispozițiile Regulamentului nr. 1049/2001 inaplicabile unei cereri de acces la memoriile privind o procedură judiciară.

102 Astfel, de considerațiile vizate la punctul 100 de mai sus s-a ținut seama la interpretarea excepției privind protecția procedurilor judiciare, astfel cum este prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctele 94, 95, 99, 100 și 102), ceea ce implică în mod necesar că acestea nu împiedică în niciun fel aplicarea regulamentului menționat. Or, contrar a ceea ce arată Comisia, este necesar să se constate că, având în vedere punctele 72, 73 și 81 de mai sus, aceleași considerații sunt valabile în contextul unei cereri de acces la memoriile unui stat membru.

103 Pe de altă parte, trebuie amintit că, chiar dacă Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește să confere publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele instituțiilor, acest drept este totuși supus, în lumina sistemului de excepții prevăzute la articolul 4 din acest regulament, anumitor limite întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat (Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile

Jacob, C-404/10 P, Rep., EU:C:2012:393, punctul 111, și Hotărârea Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, Rep., EU:C:2012:394, punctul 53). În plus, atât din articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, cât și din Regulamentul nr. 1049/2001 rezultă că limitările aplicării principiului transparenței în ceea ce privește activitatea judiciară urmăresc aceeași finalitate, și anume aceea de a garanta că dreptul de acces la documentele instituțiilor este exercitat fără a se aduce atingere protecției procedurilor judiciare (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 84).

104 Astfel, contrar a ceea ce susține Comisia, protecția procedurilor judiciare poate fi asigurată, dacă este necesar, prin aplicarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, cu precizarea că, potrivit jurisprudenței, se poate ține seama de lipsa din cadrul normelor speciale privind instanțele Uniunii a unui drept de acces al terților la memoriile adresate instanțelor respective în cadrul unei proceduri judiciare în vederea interpretării excepției privind protecția procedurilor judiciare (a se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, punctul 15 de mai sus, EU:C:2010:541, punctul 100).

105 În consecință, includerea, în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, a memoriilor în litigiu nu are ca efect să aducă atingere obiectivului normelor speciale privind accesul la documentele aferente procedurilor judiciare.

106 Această concluzie este de altfel confirmată de faptul că Curtea a statuat deja, în temeiul Codului de conduită privind accesul public la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO 1993, L 340, p. 41), că nu se poate deduce din dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil de către o instanță independentă că instanța sesizată cu un litigiu este în mod necesar singura abilitată să acorde accesul la actele procedurii judiciare în cauză, cu atât mai mult cu cât riscul de a se aduce atingere independenței instanței este luat în considerare suficient de respectivul cod și de protecția judiciară acordată la nivelul Uniunii în ceea ce privește actele Comisiei care acordă accesul la documentele pe care aceasta le deține (Hotărârea din 11 ianuarie 2000, Țările de Jos și van der Wal/Comisia, C-174/98 P și C-189/98 P, Rec., EU:C:2000:1, punctele 17 și 19). Nu se poate, așadar, admite, în lipsa unor dispoziții speciale prevăzute în acest sens, că domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 poate fi restrâns pentru motivul că dispozițiile Statutului Curții și ale regulamentelor de procedură ale instanțelor Uniunii nu reglementează accesul terților la documente (Hotărârea API/Comisia, punctul 41 de mai sus, EU:T:2007:258, punctul 89; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 7 decembrie 1999, Interporc/Comisia, T-92/98, Rec., EU:T:1999:308, punctele 37, 44 și 46).

107 În continuare, în măsura în care Comisia susține că această includere ar avea ca efect autorizarea cererilor de acces la toate documentele transmise Comisiei de instanțele Uniunii, inclusiv, pe lângă toate memoriile tuturor părților, procesele-verbale de ședință, este necesar să se arate că concluzia de la punctul 83 de mai sus, potrivit căreia memoriile unui stat membru, transmise unei instituții în cadrul unei proceduri judiciare, nu sunt excluse prin definiție din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, nu prejudecă în niciun fel problema, diferită, dacă actele întocmite de instanța însăși și transmise unei instituții în cadrul unei proceduri judiciare sunt de asemenea cuprinse în domeniul de aplicare al regulamentului menționat. Or, dat fiind că obiectul prezentului litigiu se limitează la aprecierea, din perspectiva motivului unic invocat de reclamant, a legalității refuzului Comisiei de a-i acorda accesul la memoriile în litigiu, nu este necesar în speță ca Tribunalul să se pronunțe asupra problemei dacă Regulamentul nr. 1049/2001 s-ar aplica și altor documente transmise unei instituții în cadrul unei proceduri judiciare precum, în special, procesele-verbale de ședință. Astfel, potrivit jurisprudenței, instanța Uniunii nu poate statua *ultra petita* (Hotărârea din 14 decembrie 1962, Meroni/Înalta Autoritate, 46/59 și 47/59, Rec., EU:C:1962:44, p. 801, și Hotărârea din 28 iunie 1972, Jamet/Comisia, 37/71, Rec., EU:C:1972:57, punctul 12).

108 În plus, în ceea ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia includerea memoriilor altor părți din procedura judiciară în domeniul de aplicare al Regulamentul nr. 1049/2001 ar avea ca efect permiterea accesului la toate documentele tuturor părților din proceduri și dependența existenței însăși a unui asemenea drept de acces de participarea sa la procedura judiciară în cauză, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 106 de mai sus, în lipsa unor dispoziții speciale prevăzute în acest scop, domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 nu poate fi restrâns pentru motivul că dispozițiile Statutului Curții și ale regulamentelor de procedură ale instanțelor Uniunii nu reglementează dreptul de acces al terților la documente. În aceste condiții și fără a aduce atingere, ținând seama de considerațiile care figurează la punctul 107 de mai sus, problemei, diferită de cea invocată în prezenta cauză, privind includerea în domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente a oricărui memoriu redactat de orice parte în cadrul oricărei proceduri judiciare, este necesar să se considere că faptul că un eventual acces la asemenea memorii în cazul unei cereri adresate unei instituții este în funcție de participarea acesteia din urmă la procedura judiciară în cauză nu poate fi de natură să restrângă domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001. Astfel, această dependență nu ar reprezenta decât consecința lipsei unor dispoziții speciale care să reglementeze accesul terților, în fața instanțelor Uniunii, la memoriile redactate în scopul procedurilor judiciare.

109 În sfârșit, în măsura în care Comisia înțelege să susțină că cererile de acces la memoriile unui stat membru ar trebui adresate Curții sau statului membru autor al memoriilor respective, pe de o parte, este necesar să se amintească, în ceea ce privește o eventuală obligație de a adresa Curții o cerere de acces la memoriile în litigiu, că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 106 de mai sus, nu se poate deduce din dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil de către o instanță independentă că instanța sesizată cu un litigiu este în mod necesar singura abilitată să acorde accesul la actele procedurii judiciare în cauză. Or, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 1049/2001, o cerere de acces la documente poate fi adresată Comisiei pentru documente pe care le deține în măsura în care sunt îndeplinite condițiile de aplicare a regulamentului respectiv.

110 Pe de altă parte, în ceea ce privește o eventuală obligație de a prezenta cererea statului membru autor al memoriilor în litigiu, este necesar să se arate că, prin adoptarea Regulamentului nr. 1049/2001, legiuitorul Uniunii a desființat regula autorului, în temeiul căreia, în cazul în care un document deținut de o instituție avea drept autor un terț, cererea de acces la documentul respectiv trebuia să fie adresată în mod direct autorului documentului (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 39 de mai sus, EU:C:2007:802, punctul 56, și Hotărârea Germania/Comisia, punctul 40 de mai sus, EU:T:2012:75, punctul 28), ceea ce Comisia nu contestă în fond.

111 Pe de altă parte, contrar celor arătate de Comisie în ședință, o asemenea obligație de a prezenta cererea de acces statului membru autor al memoriilor în litigiu nu poate decurge nici din articolul 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, care nu poate fi interpretat, astfel cum reiese din considerațiile care figurează la punctul 81 de mai sus, în sensul că a reintrodus regula autorului pentru accesul la memoriile redactate în scopul unei proceduri judiciare. Astfel, pe lângă faptul că această dispoziție nu conține nicio regulă explicită în acest sens, din considerațiile de la punctul 81 de mai sus reiese că nici dispoziția menționată, nici natura memoriilor în cauză nu impun efectuarea unei distincții, în vederea includerii în domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente, între memoriile care provin de la Comisie și cele care provin de la un stat membru.

112 Ținând seama de considerațiile care precedă, este necesar să se constate, contrar celor arătate de Comisie și fără să fie nevoie să se examineze celelalte argumente invocate de reclamant în această privință, că memoriile în litigiu nu constituie documente ale Curții care ar fi excluse, cu acest titlu, având în vedere dispozițiile articolului 15 alineatul (3) al patrulea paragraf TFUE, din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente și, prin urmare, din cel al Regulamentului nr. 1049/2001.

113 Având în vedere toate considerațiile care precedă și, în special, concluziile stabilite la punctele 48 și 83 de mai sus, este necesar să se concluzioneze că, prin faptul că a considerat, în decizia din 3 aprilie 2012, că memoriile în litigiu nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, Comisia a încălcat articolul 2 alineatul (3) din acest regulament.

114 În consecință, este necesar să se admită motivul unic și, prin urmare, cererea de anulare a deciziei din 3 aprilie 2012, în măsura în care a refuzat reclamantului accesul la memoriile în litigiu.

Cu privire la cheltuielile de judecată

115 În primul rând, în ceea ce privește cheltuielile efectuate de reclamant și de Comisie, articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, pentru motive excepționale, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli. În plus, în temeiul articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei.

116 În speță, astfel cum Tribunalul a constatat mai sus, deși acțiunea a rămas fără obiect în ceea ce privește anularea deciziei din 16 martie 2012, ea a fost admisă în ceea ce privește anularea în parte a deciziei din 3 aprilie 2012.

117 Cu toate acestea, Comisia a solicitat, în ședință, ca, în cazul unei anulări în parte a deciziei din 3 aprilie 2012, reclamantul să fie obligat să suporte propriile cheltuieli de judecată pentru motive excepționale. Această cerere este motivată prin publicarea pe site-ul internet al reclamantului a memoriului în apărare, a replicii și a memoriului în intervenție al Regatului Suediei, precum și a unui schimb de scrisori intervenit între Comisie și reclamant referitor la această publicare. Potrivit Comisiei, prin publicarea acestor documente referitoare la o procedură judiciară în curs, reclamantul a încălcat principiile egalității armelor și bunei administrări a justiției.

118 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul normelor ce reglementează instrumentarea cauzelor la Tribunal, părțile beneficiază de protecție împotriva folosirii necorespunzătoare a înscrisurilor de la dosar (Hotărârea din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, Rec., EU:T:1998:127, punctul 135). Astfel, potrivit articolului 5 alineatul (8) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului, niciun terț, persoană privată sau publică, nu poate avea acces la dosarul cauzei sau la actele de procedură decât cu autorizarea expresă a președintelui Tribunalului sau, atunci când cauza este încă pe rolul Tribunalului, a președintelui completului de judecată învestit cu soluționarea cauzei, după ascultarea părților, cu precizarea că această autorizare se acordă doar pe baza unei cereri formulate în scris, însoțită de o justificare detaliată a interesului legitim în consultarea dosarului.

119 Această dispoziție reflectă un principiu general de bună administrare a justiției, în temeiul căruia părțile au dreptul să își apere interesele independent de orice influență externă, în special din partea publicului (Hotărârea Svenska Journalistförbundet/Consiliul, punctul 118 de mai sus, EU:T:1998:127, punctul 136). Rezultă că o parte căreia i se acordă accesul la actele de procedură ale celorlalte părți nu poate utiliza acest drept decât în scopul apărării propriei cauze, orice alt scop fiind exclus, precum cel de a suscita critici din partea publicului privind argumentele invocate de celelalte părți în cauză (Hotărârea Svenska Journalistförbundet/Consiliul, punctul 118 de mai sus, EU:T:1998:127, punctul 137).

120 Potrivit jurisprudenței, o acțiune contrară acestui principiu constituie un abuz de drept de care se poate ține seama la repartizarea cheltuielilor de judecată cu titlu de motive excepționale, conform articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea Svenska Journalistförbundet/Consiliul, punctul 118 de mai sus, EU:T:1998:127, punctele 139 și 140).

121 În speță, este cert că reclamantul a publicat atât anumite înscrisuri privind prezenta cauză, printre care, în special, pe lângă replica sa, memoriul în apărare al Comisiei, cât și un schimb de scrisori intervenit între părți în ceea ce privește această publicare, și anume o scrisoare a Comisiei prin care aceasta îi solicita să retragă cele două memorii menționate de pe site-ul său internet și răspunsul său la această scrisoare. În plus, Comisia arată că reclamantul a publicat de asemenea memoriul în intervenție formulat de Regatul Suediei, ceea ce reclamantul nu a contestat.

122 Este de asemenea cert că aceste publicații au fost însoțite de câteva comentarii din partea reclamantului. Astfel, publicarea memoriului în apărare și a replicii a fost însoțită de o scurtă notă care indica că Comisia ar refuza în continuare să acorde reclamantului accesul la memoriile în litigiu. Reclamantul ar fi „despicat", în replica sa, argumentele Comisiei în această privință. Publicarea schimbului de scrisori menționat la punctul 121 de mai sus este materializată printr-o notă a reclamantului, intitulată „Comisia dorește să interzică publicarea pe internet a memoriilor privind păstrarea datelor". Din această notă, redactată într-un limbaj relativ critic, se poate afla de asemenea că refuzul Comisiei de a acorda reclamantului accesul la memoriile în litigiu este în „contradicție flagrantă" cu jurisprudența Curții și că Comisia s-ar opune publicării „tentativelor sale zadarnice de a păstra secretul". Cele două note sunt însoțite de posibilitatea ca utilizatorii de internet să publice comentarii, fapt care a dat naștere, în cadrul publicării celei de a doua note menționate, unor comentarii foarte critice la adresa Comisiei.

123 Or, este necesar să se constate că publicarea în rețeaua internet, de către reclamant, a memoriului în apărare al Comisiei, precum și a schimbului de scrisori referitor la această publicare constituie o utilizare necorespunzătoare, în sensul jurisprudenței citate la punctul 118 de mai sus, a actelor de procedură transmise reclamantului în cadrul prezentei proceduri.

124 Astfel, procedând la această publicare, reclamantul și-a utilizat dreptul de acces la înscrisurile Comisiei privind prezenta procedură în alte scopuri decât apărarea propriei cauze în cadrul acestei proceduri și a adus astfel atingere dreptului Comisiei de a–și apăra poziția independent de orice influență externă. Această din urmă considerație se impune cu atât mai mult cu cât, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 122 de mai sus, această publicare a fost însoțită de posibilitatea ca utilizatorii de internet să publice comentarii și a dat naștere unor comentarii critice la adresa Comisiei.

125 De asemenea, în urma scrisorii Comisiei prin care se solicita eliminarea memoriilor de pe site-ul internet al reclamantului, acesta din urmă a păstrat aceste documente pe site-ul său internet.

126 Prin urmare, având în vedere jurisprudența citată la punctul 120 de mai sus, este necesar să se concluzioneze că publicarea înscrisurilor Comisiei în rețeaua internet, contrară principiilor amintite la punctele 118 și 119 de mai sus, constituie un abuz de drept de care se poate ține seama la repartizarea cheltuielilor de judecată cu titlu de motive excepționale, conform articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

127 În lumina celor ce precedă, se va face o justă apreciere a împrejurărilor speței decizându-se că Comisia va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cele efectuate de reclamant.

128 În al doilea rând, în ceea ce privește cheltuielile de judecată efectuate de intervenienți, potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, statele membre care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia Comisiei Europene din 3 aprilie 2012 prin care se refuză domnului Patrick Breyer accesul integral la documentele privind transpunerea de către Republica Austria a Directivei 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele publice de comunicații și de modificare a Directivei 2002/58/CE și la documentele privind cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 iulie 2010, Comisia/Austria (C-189/09), în măsura în care refuză accesul la memoriile depuse de Republica Austria în cadrul cauzei menționate.**

2) **Constată că nu mai este necesar să se pronunțe asupra cererii de anulare a deciziei Comisiei din 16 martie 2012 prin care a fost respinsă cererea formulată de domnul Breyer referitoare la obținerea accesului la avizul juridic al acesteia privind Directiva 2006/24.**

3) **Comisia va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de domnul Breyer.**

4) **Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 februarie 2015.

Semnături